

Hvor ofte skal Gud talles?

(Bergeland.)

Saa mange Gange som der er Sand
Paa Havsensbrunden, paa Flodens
Strand,
Som der er Blommer paa Eng om
Baaren,
Som der er Draaber af Blod i
Kænen,
Som der er Stjerner paa Rottens
Døds,
Som jeg har siddet mod Gud, jeg
selv,
Som der i Stoven er Bar og Blade
Og Straa og Agner i Bondens Lade,
Som der er Torne i Nypeskof,
Som der er Smaaflis og Sten i
Bæk,
Som Træet fløves kan ud i Splin-
ter,
Som Sneens Kløkker i harsken Vin-
ter,
Saa mange Gange som der er Møg
Om Sommerholden paa Flodens
Krog,
Som der om Høsten er sorte Strøger,
Som der er Als paa en dækker Ager,
Som der er Benge i Engeland,
Som der er Gulster i Aldebrand,
Som der i Ammerens Varm er
Loaret,
Som der er Spørgsmaal og Raad
hos Dancer,
Som der er Lagten paa Kongens
Slot,
Som man har Benner, naar det
gaar godt,
Som der er følgende Græs paa
Marken,
Som der var levende Dyr i Arken,
Saa mange Sange, og flere med,
Skal Gud lovprises i Evighed.
Amen!

Betrægtning.

Kommer lader os juble for Herren,
lader os raabe med Fryd for vor
Frelses Alippe! Lader os træde
frem for hans Røst med Pris,
lader os juble for ham med Sal-
mer! Thi Herren er en stor Gud
og en stor Konge over alle Guder,
han som har Jordens Dyd i sin

Haand og Bjergenes Høider i vie,
han, hvemt Havet tilhører, thi han
har skabt det, og hans Hænder ha-
ve dannet det tørre. Kommer, la-
der os knæle for Herrens, vor
Skabers, Røst! Thi han er vor
Gud og vi ere det Folk, han søder,
og den Hjord hans Haand leder.
Vilde I dog idag høre hans Røst.
—Saln. 95, 1—7.

Har du paa en Sommerdag efter
en velgørende Regnstorm tat dig en
Tur ud i Skov og Mark, har du vis-
selig lagt Merke til hvorledes alle
Ting i Naturen paa sin Maade for-
ener sig og stemmer en Luffesang
til Naturens Styrt og Opholder for
den modtagne Velgjerning.

Den lille Blomst som ved Løften
harde begyndt at folde sig fornuet
og hyle sig mod Jorden, rejser sig
nu op igjen, udfolder paany de jam-
menstrumpne Blade, og udsender en
behagelig Duft som en erkjendelig
Laf til sin Skaber og Opholder, for-
di han lod Regnen strøme ned paa
den, saa at den ikke maatte omkom-
me af Løften. Juglene foldebrer og
singer muntre, Trærnes sammen-
foldede, halvvisne Blade udfolder
sig igjen og den hele Skabning,
hoert efter sit Slags, stemmer sin
Luffesang. Og i denne Naturens
store Luffesalme høre vi ligesom en-
stemmig disse Salmistens Ord: „Al-
les Fine vogter paa idg Herre, og du
giver dem deres Spise i betimelig
Tid. Du oplader din runde og mil-
de Haand og matter alt det som le-
ver med Velgjenne.“

Kan nu den ufornuftige, ubesidste
Skabning, omend i Laushed, saa dog
ikke mindre forstaaeligt, frembringe
en saadan Laf til sin Skaber, hvad
skulde vi da ikke vente af Mennefske-
ne, hvem Herren har udrustet med
herlige Evner baade til at hende og
paastjonne Skabersens Storhed og
Gødhed og Evner til at fremføre sin
Laf og Pris til Guds Ære.

Men hør hvad Herren siger ved
Prof. Oaias: „Hører I Himle og
lygt til du Jord. Børn har jeg opfo-
ret og opfolet, men de er faldne fra mig
En Ofte hender sin Eiermand og et
Aften sin Herres Krybbe; — Israel

hender ikke mit Folk giver ikke agt.“
I vor Solme opfordrer Sangeren
til at love og talke Herren for hans
mange Velgjerninger. Og han an-
sører tre Grunde hvorfor vi skulde
talke ham.

Den første Grund er den, at „Her-
ren er en stor Gud og en stor Konge
over alle Guder.“ Salmisten vil
hermed høre os til at tænke paa vor
egen Ringhed og Intethed. Vi har
intet fortjent af Herren. Fornedelsi-
sore mange og store Synder har vi
kun fortjent Bøde og Straf. Allige-
vel vil Mennefsene gjerne gjælde for
at være noget ogsaa ligesom Gud.
De puffet paa sin egen Børdighed og
Ret. Men Guds Ord minder her om
den uendelige Afstand mellem Sta-
beren og Skabningen og opfordrer
os til at udnytte os for Herren og
talke ham for hans Gødhed med os.

Den anden Grund David anfører
er den, at „Herren har Jordens Dyd
i sin Haand og Bjergenes Høider i
vie.“ Herren er den almægtige,
saa med absolut Myndighed hersker
og regjerer i Naturens Rige. In-
genting sker tilfældigt. Naar et
Land velsignes med gode Aaringer,
saa at man kan leve i Velstand og
Velvære, medens man paa andre
Steder af Jordkloden har Misvæst
og som en Følge deraf Hungersnød,
thi er det altsammen af Herren. Han
har Jordens Dyd i sin Haand og
Bjergenes Høider i vie. Lad os da
vilde Herren, som loar har velsignet
voit Land med et godt Aar. Lad os
lyse Aar for ham og erkjende at
dette har vi ikke fortjent, men han
har givet os det af sin faderlige Gød-
hed og Barmhertighed.

Den tredje Grund som opfordrer
os til Laf er den, at den almægtige
Gud er vor Gud, og vi er den Hjord
hans Haand leder. Dette er troste-
fuldt. Hvor stort er det dog, at Her-
ren som befaler og byder over Natu-
rens Kræfter, han hvem Havet og
Følgerne er lydige og som gjør
Vinde til sine Tjener, er vor Gud
saa i færdigen Forstand har sig af si-
ne troende Børn som en Hørde sin
Hjord. Det er den Herre Jesus Cri-
stus som har lært os at sige: Fader

vor, du som er i Himlen. Det er
ved Troen paa ham at vi igjen er
komne i Barmhertighed til Gud.

Ved ham kan en Kristen hver Dag
træde frem for Raadens Throne og
bede om hvad han vil. Men naar vi
hver Dag modtager saa mange Vel-
gjerninger af Herren lad os da ikke
glemme at talke ham. Lad os som
Kriitne Borgere af dette Land give
Gud æren for alt, og saaledes beken-
de, at Herren er alle gode Gaveres
Giver.

Derfor de Kristne i et Land ogsaa
blir utaknemmelige og glemmer at
sætte Herren, da er der ingen som
holder Guds Forbødelse herte læn-
ger. Gud give os taknemmelige
Hjerte, saa at enhver Dag af vor
Liv maa være en Takfælsesdag.
Amen.

**Barnets Hjemmeundervisning i
Kristendom.**

(Af Past. S. H. Scarvie.)

„Disse Ord som jeg byder dig
idag, skal være paa dit Hjerte. Og
du skal indstærpe dine Børn dem,
og du skal tale om dem, naar du sid-
der i dit Hus, og naar du gaar paa
Veien, og naar du legger dig, og
naar du staar op“ (5 Mos. 6, 6, 7).
„I Fædre, opirrer ikke eders Børn,
men opfoer dem i Herrens Tugt og
Formaning!“ (Ef. 6, 4). Her har
vi Herrens egne Ord for, hvad han
fordrer at Forældre skal gjøre for si-
ne Børn: undervise dem i Guds Ord,
i Kristendom.

Luther siger: Gode Kristne ska-
lade sine Børn, Dreng og Piger,
flittig lære deres Barmhertighed, saa
naar de nogenlunde kan tale, saa at
de kan vænnes til Gudfrygtighed
straks fra deres Barndom, og ikke til
Falskhed og Udyd. Og saa skal For-
ældre selv villig lære sine Børn
enfoldig det som de selv fordom har
lært, o. f. v. (Luthers lille Katekis-
mus). Større Autoriteter for en
Lutheraner end Bibelen og Luther
gives ikke. Det ligger altsaa i Da-
gen, at det er i Hjemmet Børnet først
bør undervises i Kristendom.

hvor tidlig skal forældrene begynde saadan Undervisning? Derfor endog vantro Opdragere kan sige, at BARNETS Undervisning bør begynde før BARNET er født, kan det vistnok med fuld Hæde siges om BARNETS Undervisning i Kristendom. Og jeg tror, at maaske den største Mangel ligger netop her. Det at en Moder ofte og inderlig anbefaler det Barn hun bærer under sit Hjerte, i den himmelske Faders Bæretag, er vistnok af større Betydning end de fleste Aner. Og at baade Far og Mor i Høllingsskab lægger sit Barn paa Jesu Hjerte maa være Frugt, derfor vi tror Jesu egne Ord: „Alt hvad I begjærer i Bønnerne troende, det skal I saa“ (Matt. 21, 22), og: „Derfor to af eder paa Jorden bliver enige om noget som helst, hvorom de vil bede, saa skal det vedføres dem af min Fader, som er i Himmelen“ (Matt. 18, 19). Især det at Moderens Sind, hendes Sjæls dybeste Høvelser, dæler ved sit Barn og sin Gud, vil have en velbesigget Indflydelse paa BARNET.

Saa snart som mulig efter Fødselen bringer Forældrene sit Barn til Daaben, gjør som de der bragte sine smaa Børn til Jesus, forat han skulde lægge Hænderne paa dem og velsigne dem. Naar BARNET bærer bort fra Døbefonten, er det et Guds Barn i fuldeste Forstand og bør behandles som et saadant.

Bøn og atter Bøn er den første Opdragelses vigtigste Midde. Om ikke ret længe vil BARNET merke hvad Mor gjør og siger, og vil ogsaa merke naar hun eller Faderen med Andagt, solbede Hænder, taler med Gud. Og han som „ser i Løndom“ vil ogsaa merke det og „betale dem aabenbart.“

Der næst kommer Husandagt. Det er underligt, hvor tidlig et Barn lærer at forstaa hvad Far og Mor gjør, og det ikke mindst paa dette Omraade. Lad Moderen tage de smaa Hænder i sine hver Gang man sætter sig tilbord, solde dem og sige: „Nu maa vi sidde pent og stille, nu skal vi læse“ (eller bedre „bede“), og det vil ikke være længe, før det falder af sig selv for BARNET at gjøre det og at sidde stille. Et aarsgamle Barn kan let lære det.

Morgen- og Aftenandagt bliver jo noget længere, og det er naturligvis ikke saa let for et lidet Barn at være stille for nogen længere tid. Men det vil dog om ikke ret længe se, at naar Far tager Bogen for at læse om og bede til Gud, maa alle i Huset være stille og andægtige. Derfor er det af allerførste Betydning allerede for det første Barn, at der holdes

regelmæssig Husandagt. BARNET lærer jo ved at lagttage hvad andre gjør, og især vil det gjerne gjøre som Papa og Mama. Ser det hos dem Hæder og Høilagtelse for Gud og hans Ord, vil de samme Høvelser indplantes i BARNETS Sjæle. Og da vil det falde let og naturligt for det at lære sine Bønner og ogsaa at tale med sin himmelske Fader og sin Frelser med egne Ord, naar den Tid kommer at dets Forstand evner det.

Hvor snart merkes ikke det i et Hus, om der stadig bruges Bødder, Morgen- og Aftenandagt, om Guds Ord i det hele bliver brugt, paa Børnene! Hvor det ikke bruges, stræver Forældrene paa alle Maader med at saa de smaa til at sidde stille, naar nogen besøger dem, til Gts. Presten. De prøver som bedst at saa Børnene til at opføre sig som de burde, mens han holder Andagt, men det er saakomligt Arbejde. BARNENE viser sig som de er, opfører sig som de er vant til. Prest og Kloster tiltrøds. Hvor derimod Børnene er vant til Hæder for Gud behøves ingen ekstra Anstrengelser for at fremvise dem bedre end de er. Saa Børnene er en nok saa uselbærkelig Kaaletok paa et Høms religiøse Status.

Jeg glemmer aldrig det Indtryk jeg fik hos en Farmer i en af vore Menigheder, hos hvem jeg logerede under et Aredsmøde. Da vi havde sat os tilbord, læste hver af Børnene sin Bøn, og det var nu intet saa usædvanligt. Men det mindste BARNs Opførelse var det som slog mig. Det var saalidt, at det endnu ikke kunde tale noget større, men det sad stille, mens de andre fremtogte sine Bønner, og naar de var færdige, begyndte ogsaa det at fremvise sin Bøn, som vel nærmest maa betegnes som „Talen med Tunger,“ idet den bestod bare af Ordene „Ja ja“ o. s. v., fremført i ærbødig Tone og dybeste Andagt. Men hvis Bøn man var den antageligste for den himmelske Fader? „Al Umyndiges og Dødes Mund har du beredt dig Bøn.“ Den familie besjæmmede mig.

Saa snart BARNET begynder at tale, bør det ogsaa begynde at bede. Det falder lettere at lære smaa Børn korte, lette Bønner end de fleste Forældre aner. Den Helligaand, som har sin Bolig i BARNETS Hjerte siden Daaben, vil da saa begynde sin Gjerning paa BARNESINDET paa en mere bevidst Maade. Paa den Maade alene kan det nye Liv nærre, — nemlig med „Reff,“ — saa det kan vokse en sund, normal Bøst.

Da kan Forældrene ogsaa begynde at vise BARNET bibelske Billeder, tale med det om Jesus, om Englene,

om Gud og hans Hus, som ogsaa er vort Hjem. Paa den Maade vil BARNET kjende til meget af Bibelhistorien, have modtaget en ikke lidet Kristendomsundervisning, før det begynder at læse. Ved at læse høit for BARNET indplantes lettest Bysten i det til selv at lære at læse. Og det burde være enhver Moders Fortret, at saa være den første til at lære sit eget BARN og Blod den skjønne og vigtige Kunst at læse. Men her viser sig ogsaa Frukten (jeg vilde helst sige Forbødelser) af vore offentlige Skoler. Did skal BARNET sendes saakomligt det kan gaa saakom langt. Der skal det lære sin abe og alt andet fra Begyndelsen af. Forældrene skal slippe al Omfæng for sit BARNs Undervisning. Dette synes man er svært letvint, sparer meget Arbejde og Tid, og saa gjør man det ligedan med Undervisningen i Kristendom. Og saa den overlades til Skolen, endog de første Begyndelsesgrunde. Jo mere denne Præktis tillægger, des mindre Religion vil der blive blandt vort Folk, i vore Hjem. Hvor ofte er det ikke Tausen paa Børnene som har drøvet Far og Mor til at læse sine Bødder, atter tage fat paa Katekismen o. s. v. Tag ogsaa denne Spørr bort, og snart vil al Religion blive noget fremmed i de tusend Hjem. Og tag Religionen ud af Hjemmet, og den vil — saa maa — om ikke ret længe blive borte fra Menigheden, fra Landet.

Gud forbarme sig over vort Folk, saa det maa saa ret adne Pine for Nødvendigheden og Bøvelsens af, at BARNETS første Kristendomsundervisning meddeles det i Hjemmet! Maatte alle Forældre se og forstaa, at Ansæret for deres BARNs Undervisning i Kristendom hviler først og fremst paa dem! Maatte ethvert Hjem, lærlig hvert lutherisk Hjem, have et Sted hvor Herrens Ord og Bøn bruges hver Dag, af alle i Høllingsskab, store og smaa! Ja

Nor Bøn idag til ham vi bær:
O Herre Jesus, som og var
Døst Egtemand og Kvinde!
Hjælp deres smaa i Verden frem,
Sigu deres Børd og Hus og Hjem,
Og lys din Fred derinde!
(„Skoleblad.“)

Dødsbønt—Frelst.

Jeg har seet Millionbyen. Og da ved alle, der kjender London, at der er meget smukt og tiltalende, — men ogsaa meget ond og slet. Omtrent midt i Millionbyen ligger det berøgtede Kemgwaite, det skumle Fængsel med alle sine Rinder. Og der-

fra har jeg Historien. Dog om Rommen synes mørk og skummel, er Billedet desto lysere og vakkere. — Det store, af graa Murstensbægge omgivne Santaleværelse i Midten, delt ved et høit Jerngitter, saa for mig. „Santaleværelset, Sir?“ sa Oppassereren, som fulgte mig. Jeg saa mig omkring, idet en nærvær Trækning, næsten en Kuldebegyngning gjennemfor mit Legeme ved at indoaende den kvaime, magne Luft og ved det Syn, som viste sig for mine Pine. I Børrelset var det kun tre Personer foruden mig og Oppassereren. Men høilken kontrast! Paa den udevendige Side af Jerngitteret sad paa en lav Trækammel en fortvædt Kvindestykke, vel en firti Aar eller saa. Hun havde sin engang seet op, det var, da jeg og Oppassereren viste os; men straks derpaa havde hun ladet det smukke, men bløge Ansigt skjule sig i det holde Kommetørklæde. Na, dette Ansigt. — af den bundløse, Smerte, som saa der — alle de vaagne Røtters Lidelser, som stod præget der. — af den uendelige Hjærklighed, som stod skrevet i hvert Træk, sagde mig, at det var en den Kvinde — en Moder. Og indenfor Jerngitteret, holdende sig med en af de smukke, hvide Hænder i en af Støngerne, den anden gennem Gitteret hvilende paa Moderens Skulder, stod en 16-aarig, vakker Gut. Det var Moder og Søn. Og paa samme Side som Gutten, ikke langt fra, stod den stidne Fangevogter med sit raslende Røgleknippe og et skalkagtigt Griin om Munden. Moder og Søn maatte tage Forvel, for samme Dag skulde Charles — saa hed Gutten, hænges, dømt til Døden for Mord. Na, men kunde det være muligt!! Denne vakre, unge Mand med de guldgule Krøller, om det ranke Goved, dette usfordrige Børneansigt med de saa kindrende Pine, en Morder? Umuligt! Og jeg standfode, og jeg hørte:

„Det Græs, Moder, som gror der hjemme paa den grønne Eng, de smaa Lam, som kripser og hopper omkring, Blomsterne, som gror i den klare, gamle Have, Fuglene, som synger og flyver er rene og usfordrige for menneskelig Blod, og det er ogsaa jeg! Bed min Faders Grav — hans Navn er uden Blet — jeg huser ingen Cudskab i min Barn, Moder, si heller har jeg myrdet Allen Payne. Men talde brave Mand har erklæret mig skyldig for det, har Dommeren sagt, og saa vil man hylge mig op i en Galge, Moder!“

Sans Moder svarede ikke, bare bakkede og skjulte Ansigtet i sine

Sænder hele Tiden. Jeg stod som forstenet og lyttede.

„Na, hvor Lufften ude er frisk og sval og Solen skinner saa deilig, aa, hvor jeg skulde ønske at saa tumle mig i Søsaatterne der hjemme!“ Han blev næsten glad ved Tanken, men saa kom Erindringer om den forslaaende Død over ham:

„Dog, lad dem dømpes min frejgjorte Aand, eller kys mig, hvis de kan! Lad dem sende mig til Døden, som en Forbryder, nu vel, jeg siger: O Jesu Køn, staa til, for aldrig har jeg myrdet Allen Bagne! Dog, saa har Dommeren sagt.“

Var det muligt? Eligt et Heltmod af en 16-aarig Gut midt i Døden. Denne frejdige, løstede Pande var ingen Forbryders, nei. — og atter nei!

„Staffels lille Søster Vell!“ fortalte han, „hun vil græde og kysse mig, naar jeg ligger der saa bleg og kald. — men kys hende både to og tre Gange for mig, Moder, og sig, at hun ikke maa græde. Ved hende og saa vinde en vakker Krands og slynge den om min Jøse som forhen, plant saa blot en Blise paa min Grav og glem mig for bestandig — jeg ligger jo i en Forbryders Grav!“

Han kjæmpede forgjæves med de frembrændende Taarer — det var de søde Barndomsindbilleder som nu strømmede ind paa ham og fik Overtaget.

Og jeg, som pludselig havde faaet en sliq overdrevels Interesse for denne Gut. Jeg sølte ogsaa en Klump i Halsen, en folende Fornemmelse i Binene. Med en af Graaden kvalt Stemme fortalte han, medens Moderen atter hørte sit Ansigt mod Sønnens, — og denne Gang nysedes hun ikke med blot at se paa ham, nei han trykkede gennem Hænsningens mellem Færstengerne et smt, et jagte Trøstels Rys paa hans Læber. Han fortsatte:

„Smille Moder, saa man du ikke lægge mig ved min afsøde Faders Side; thi engang mindes jeg, han sagde: 'Jule Barn, som pletter mit rene Køn, skal hvile i min Grav,' og desuden, naar gamle Venner kom til vor Grav, de vilde forhandle mig, Hølingen, aa vellygne ham. Dog jeg falder den kjære Gud til Vidne paa, at jeg re Ukyldig, ja Ukyldig.“

Hans blaa, taarefulde Line søgte opad, idet han anbefalede sin Sjæl til Gud, og han fik Starke ovenfra.

„Ogaa, Moder, mit sidste Luffe: Læg mig i min Kiste sliq, som du ofte saa mig hvile, den ene af mine Krone under mit Hoved, den anden paa mit Hjerte, put Bibelen ind paa mit Bryst — nei, snille, kjære Mo-

der, græd nu ikke saa — giv mig saa et Rys, som du gjorde i gamle Dage, naar jeg skulde slumre.“ — Han sang pludselig og gyste. Røsten hvissende tilføjede han: „Na, men det sorte Mærke om min Hals, — aa, men det? Skjul det, kjære, saa er du snil. Saa i Jesu Køn far — far — . . . Et Regeme, den staffels Moder, seldt beboimet om paa Sten-gulvet. Jeg vilde løbe til, da et ajennentrængende Skrig — en magtig Mumlens af Stemmer, af en Følkefare, som nærmest sig, et Hav af Stemmer, der trængte sig ind selv gennem Newgates tykke Mure. Ind i den stenlagte Gaard sprængte en Ratter paa en heddegræpende Hest. Han hører Gaarden: Det er den „myrdede“ Allen Bagne! Og det Skrig, som har ladt trængte sig ind til os: „Den dødsdømte, fri og frelst! Den forbandne Allen er kommen tilbage!“ Og Følke, det begejstrede Følk trængte sig, trods Vagters Protest, trods Respekten for Justitsen, ind i Samtalerummet til os og bringer Fangevogteren til at luffe op. Saa hører de jublende den unge, vakre 16-aarige Gut paa sine Krone! Ingen Ragt paa Jorden kan standse Jubelen og det begejstrede Følks Ovationer. Og oppe fra Guldstolen roder Carly: „Pris Ise Gud i Evigheds!“ „Amen!“ sagde Moderen smilende gennem Taarer, — idet hun opsendte en lille Takke-bøn til ham deroppe.

Ser har de min simple Beretning, men sand er den i alle Hold.

(Nl. Jan. W.) O. S.

Den, som seirer skal arve alle Ting.

(Joh. Kap. 21, 7.)

Staar det virkelig saa i Guds helige Ord? er ikke dette en unødellig Overdrevelse? nei, tværtimod! elide Sproget stærkere Udtryk for Evighedslivets Hærlighed, da vilde de have staaet der; thi hvad der kan siges med menneskelige Ord, gæder kun svage Forestillinger om, hvad der venter Guds troende Værn bagom Død og Grav.

Alle Ting! se opad, o Kristensjæl! Skal vi forsøge at stamme paa, hvad Troessiet stuer deroppe? Ser da den store Skare af Hvidklædte, det er „som tusind Bjerge suid af Sne,“ de rene Klæder bruser, de friske Palmegrene svinges høit i Lufften, de guldne Hæper stemmes, der toner en jublende Lovsang fra den utallige Skare til Guds Hære; der er Englenes mange Millioner, med hvem de Salige vandrer ved den frostklare Flod, hvor Livstræet blomstrer

og bærer Frugter til Følkens Rægedom. Paa de Saliges straalende Klæder kan man læse Glæden over at være fri, fri for alt, som her tryk-fede og tyngede, der er jo ingen Smerte mere, ingen pinende Sorg, ingen nagende Tvil, der er høit en Taare tørret af, og endenere straalende i deres Gine et Sjælens af ham, som er Himlens Sol, den levende Gud selv er der ja, og den, han udsendte, Jesus Kristus; det er det herligste af alt at saa stue ham, elffe ham af suidt Hjerte, kjæse ham Nat og Dag i hans Tempel uden nogen Hindring. O, tank at saa tilfreds stille den Rængsel, som altid under Jordvandringen laa i det troende Hjerte. Rængselen efter at saa leve helt for Gud uden Synd, uden Angst, og saa at forstaa alt, at have faaet Væning paa alle Gaader, alt bare Døds, bare Klarhed, og dette i al Evigheds, uden Fare for at det alt skal være bare en frygtelig Drøm, nei, det hører aldrig op, og vi skal gaa stadig fremad fra Døds til Døds, de mange Værelser i det store Faderhus aabendarer stadig nye Hærligheder, idet Jesus Kristus og hans hellige Aand mere og mere fulder Hjerte og Sind.

Vel kan vi spørge: hvem saar Del i alt dette? Ordet svarer: den, som seirer. Men forud for enhver Seier gaar der Kamp. Den, som kæmper for at komme frem, skal naa frem. Gennem Kors til Krone, gennem de trange Veie til Hærligheden, sliq gaar det for Guds Værn. Det er disse Veie, som fører til Livet.

Vi mindes Simons Ord til Maria. „Ogsaa dit Hjerte skal et Sværd ajennentrænge,“ blev det engang sagt om hende. Ja, det fik hun føle, da ogsaa hun maatte vandre Smertesvejen med sin Søn, og da hun maatte staa under hans Kors paa Golgatha. Og ikke hun elene fik føle det; nei alle, alle, som valgte at gaa Korsets trange Vel i Jesu Esterialgelse, at kæmpe mod sig selv og alt det onde derinde i det arme, menneskelige Hjerte, alle fik de føle, at Troessivet her i Udlandigheden maatte gennem Jldprøverne, og ofte var det tunge, mørke Stunder, en lang Færenoandring, som lidt for lidt aldrig at vilde tage Ende. Synden lagde de Tusinde Hindringer i Veien, og ofte kom tvilende Spørgsmaal: kan jeg naa frem? o, hvo vil fri mig fra dette Dødens Regeme! vi maatte staa der suidt rustet paa vor Vost, og det var mangen sur Stund, da Verdens kolde Vinde ajennentrængte os. Men Gudstjælv Herren var med alle Døge, han gav

Frimodighed og Haab, han gav Kraft og Mod, hans Hjerterøst lof-fede os stadig fremad, og snart, snart kommer Zeitens herlige Stund, snart slaar Forløsningens Time. Vær bare tro til Døden, saa skal den blinende Livens Krone sættes paa dit Hoved, vær tro den lille Stund i Jorderigs Døse, hold fast paa ham, som er din Formand paa den trange Vel; vi mere end seirer ved ham, som har elffet os, hans Hærlighed fulder Sjælens med Glæde, med Fred, med Seiersvished midt under Kampen. Om en liden Stund saa er det udkjæmpet, udgrædt, udstridt, og vi er hjemme, hjemme! Halle-luja!

Mar. 9, 23.

„Derfor Du kan troe; alle Ting ere mulige for den, som troe.“

Gud kan ingen Undergjerning gjøre ved den, som ikke troe, men de maa bukke under og kunne ikke undgaa Døden. Men de, som tro paa Gud, blive frelste; thi før skulde Himmel og Jord forgaa. Troen dirker et sandant Mod hos et Men-neste, der ellers er en svag og ussel Skabning, at han bliver saa stolt, at han tør sige: Om endog alle Djæ-vle faldt over mig, ja om end alle Konger og Keisere, Himmel og Jord vare imod mig, alligevel tror og ved jeg, at jeg vil blive frelst. Troen er et stort og herligt Værk. Den, som tror, er en Herre, om han end dør, skal han dog atter leve; er han fattig, skal han dog blive rig; er han syg, skal han dog igjen blive karsk. Naar man ved Troen saaledes har smurt vel, saa kjører man ogsaa vel.

2. Cor. 3, 18.

„Vi blive forklarede fra Hærlighed til Hærlighed.“

Det veed jeg, at den maa være i høieste Grad usorkkammeret, der tør understaa sig til at sige, at han i Gt og Alt forstaaer endog blot en eneste Bog i den hellige Skrift. Ja, hvem for vel vilde sig ind, at blot en eneste Salme er illovaas Kæven forstaaet af nogetombel? Kenneffe? Vort Liv er kun en Begyndelse og Værl, men ikke Fuldkommenheden. Der gives bestemte Trin og Grader i vort Liv og vort Handlinger, hvorfor da ikke ogsaa i Forstaaelsen?

Pacific Herald

Kristeligt Ugeblad udgivet af Pacific Lutheran University Association

Entered as second-class matter November 6, 1908, at the post office at Tacoma, Wash., under the Act of March 3, 1879.

Redaktør: Pastor A. O. Sjerke

Alt vedrørende Redaktionen indsendes til A. O. Sjerke, 6044 So. Warner St., Tacoma, Wash.

Bladet koster

For Karet \$.75
 For Karet til Canada 1.00
 For Karet til Norge 1.00

Adresse: Parland, Washington.

Bestilling for Bladet bedes sendt til "Pacific Herald," Parland, Wash.

Rygheder til Herald maa sendes saa tidlig i Ugen at de rækker hertil senest Tirsdag. Rygheder som kommer senere kan ikke komme i Bladet den Uge.

Alle som betaler for Herald haabe haad de skulder og for et Aar i Forskad, vil saa Bladet fra nu af og til første Januar 1914.

Glem ikke Barneskjernet i Parland paa Takfigelsedagen.

Derfor De ikke faar Bladet regelmæssig og derfor Adresselappen H-le er foretst bedes De underrette os, saa at vi kan rette paa det.

Alle som betaler for Herald haabe haad de skulder og for et Aar i Forskad faar Bladet fra nu af og indtil Januar 1914.

Naar Adresseforandring ønskes, bør saa snil at give den gamle Adresse med det samme, ellers kan vi ikke forandre den paa Listen.

For at undgaa Misforstaaelse og Bryderi bedes vore Abonnementer at behale for Herald et Aar i Forskad.

Mindeordet til Thomas Vaise.

Det er nu over et Hundrede Aar siden Thomas Vaise, den berømte Gudsformegter, døde. Noget over tyve Aar siden foretog nogle af hans Brødre at reise ham et Monument i Boston. Robert Jagerfoll holdt et Foredrag til Sagens Fremme og der indkom \$1,000. En Bygning, hvortil Monumentet skulde huses blev opført, men nogle saa War siden kom den i Gærderne paa en Menighed der benyttede den som et Vædhus. Nu berettes det at den sid-

ste "Truffler" har anmeldt Retten i Massachusetts om at afgjøre hvad der skal gøres med de fire Tusen Dollars som er samlet og hvortil der ikke er føjet noget paa flere Aar. Det let ud til at endog den Del af den engelsktalende Befolkning som i mere eller mindre Grad er vantro ikke har Brug for Vaine, Jagerfoll eller lignende Mand. Deres Indflydelse er for intet at regne og endog de vantro er villige til at de glemmes.

(11. Sæ.)

Ven om Forbys.

Da Dr. Virkelund reiste til Sina udtaalte han: "Første Søndag i Advent haaber Villegaard og jeg at kunne begynde vort Arbejde for Alvor i Sina. Da skulde det være glædelig, om Menighederne vilde mindes vor Gjenning i Vennen."

Vilde nu ikke det være en pen Raate at begynde det nye Aarsaar og det nye Missionsaar paa førstkommande Søndag i Kirken?

Apropos "Foreningsagen."

Naar vi kalder os Lutheranere mener vi ikke dermed, at Luther var ueliskbar eller aldrig gjorde Fejlt. Men alligevel har det sin Interesse for os at se hvorledes han stillede sig i et givet Tilfælde, og som Regel kan det vel siges, at vi vilde gøre vel i at træde i hans Fodspor i lignende Tilfælde.

"Foreningsagen" var paa Tæppet ogsaa i Luthers Tid. Det det da gjaldt var ikke Enighed mellem forskellige lutheriske Samfund, men Enighed mellem de lutheriske og de reformerte. Blandt dem der især arbejdede for Enighed og Forening var Strasburgerreformatoren Martin Bucer. Han havde været tilstede ved Kolofvict mellem Luther og Juingli i Marburg og ved Rigsdagen i Augsburg, hvor den Augsburgske Konfession blev fremlagt som Lutheranernes Bekendelse. Her ved var han, som egentlig helst maatte henregnes Mandt Juinglis Tilhænger, blevet betraget til inderlig at ønske en Sammenslutning af de lutheriske og de reformerte. Studiet af Luthers Skrifter havde ogsaa bidraget til. I 1530 forhandlede han i Nodurg primat med Luther og udtalte, at der i 1536 i Wittenberg holdtes et Ryde mellem ham selv og nogle af hans Meningsfæller paa den ene Side og Luther og endel af de lutheriske Teologer paa den anden Side. Man opnaaede ogsaa Enighed i det som Luther holdt for ueristeligt, saasom at Kristi Legeme og

Blod er virkelig tilstede i Nadveren og at de Uværdige i Sakramentet modtager Herrens Legeme og Blod til sin Dom. Intidertid blev de ikke enige om hvem der maa betragtes som "Uværdige." Bucer insisterede paa, at uværdige var jels saadanne som er inden Kirken og har Traen, men ikke gjør Fortjel paa Herrens Legeme — ikke ret værdtætt Kristi Gave." Alligevel underkrev begge Parter det Dokument som blev affattet og har faaet Navnet "Wittenbergerkonfession." Kolofvict Koo efterfulgt af en fællabelig Sammenkomst i Luthers Hus og af offentlige Gudstjenester den følgende Søndag. Ved disse prædikede Bucer om Foremiddagen og Luther om Aftenen, og Bucer og Capito gif til Alters sammen med Menigheden. (Smalgn. "Lutheran Encyclopedia" og Kirke's Kirkehistorie.)

Da senere den Efterretning naaede Luther, at Sveitjerne havde tilstent Wittenbergerkonfessionen, skrev han til Meyer, Borgermester i Basel: "Jeg har med største Glæde merket eders Nær i at fremme Kristi Evangelium Gud give os altid større Naade, for at vi kan mere og mere ene i en sand og ren Enighed, i Iffer, samstemmig Være og Syn... samt at vi til denne Ende maatte tilgæve hverandre, og R. V., være over med hinanden som Gud Fader tilgæver os og bærer over med os i Kristus. Vi maa glemme Fortidens Kampe og Særet og jage efter Enighed med Taakmodighed og Sægtmodighed, ved venstabelige Kolofvict, og fremforalt ved Hjertelig Væn til Gud vor Fader, al Enigheds og Kjærligheds Fader." Senere i samme Aar skrev Luther et Brev som officielt Svar paa et Brev fra Representanter for den sveitjiske Kirke. Han tiltaler dem som "ærværdige kære Herrer og Venner" og sætter dem "Naade og Fred i Kristus vor Fætre og Frel- —10— Herald

ser." Og saa fortæller han: "Jeg glæder mig over, at den gamle Bitterhed og Misforstaaelse som der har været mellem os, er lagt tilside, og at I har vilde med stort Alvor at fremme Enighed. Gud jels vil naadigt fuldende et Arbejde som vel begynder. Det kan vistnok ikke se, at saa stor en Splittelse vil læges let og uden at efterlade noget Ar. Der vil være samme haade Mandt eder og blandt os, som ikke vil synes om den gamle Konfession, men vil se paa den med Misforstaaelse. Men dersom der er Alvor og Iistigt Arbejde paa begge Sider, da vil ved Guds Naade Modstanden dø hen, og de stormende Bølger vil stilles. Visselig, derfor Strid og Trætte kunde udrette noget, da

har vi høvt nok af dem. Gud er mit Vidne, at Intet skal mangle paa min Side til at fremme Enighed. Denne Steid har aldrig nyttet mig eller andre, men har gjort stor Skade. Aldrig var, og aldrig bliver der noget godt at haade fra den."

Men der i vort nærværende Foreningsarbejde ikke kan være noget at lære fra Luthers Stilling til Opgjøret i Wittenberg og den der underkrev og tilstente det?

R. H. S.

R. V.—Eenstaaende Citater fra Luther er overfæt fra Krauth's "Conservative Reformation," da jeg ikke har angjældende Bind af Luthers Brev. Krauth henviser til De Wette, Luthers Brev, 11, 514, og Balch, 14, 2444, for det første Citat, og til De Wette 5, 51 og Balch 21, 1282, for det andet.

R. H. S.

Fra vort Arbeidsfelt.

Parland, Wash.

Margret Christensen og Petra Selgeland fra Seattle besøgte Gertrude Christensen, Søndag.

Søndag havde vi Besøg af Mrs. Sjerke, Tacoma, med sin Søster, Miss Henderson fra Bellingham og Mrs. Amundsen fra Cresco, Ia.

Miss Inga Kristad som i fire Aar har hat Tilsyn med de mindste Børn ved Barneskjernet i Paulsbo besøgte Skolen og Venner i Parland Mandag.

Treborn Menighed vil første Søndag i Advent optage Offer til Samfundmission. Det er første Gang denne lille Menighed ofrer til den Mission, men man vil nok gjøre sit bedste.

Burlington, Wash.

Søndag den 17de November havde vi den Glæde at have Distriktets Formand, L. E. Fosb, iblandt os. Paa Grund af Dagens Epistel laade han os paa Hjerte 1) Hvorom vi bør bede; 2) Hvorfor vi bør takke; 3) Hvorledes vi bør leve. Ja, det er nok saa med de fleste af os at vor Søn, vor Tak, vort Liv, er præget af jer meget af Hensynet til det verdslige. Hvem beder vel nok om den aandelige Visdom og Fortaad som Paulus bad om for Kolofvict, som nødvendige vis de skulde kunne vandre Gud til Velbehag. Er det Tak fordi Gud har udvirket os fra Herfæls Rige, som er Grundloren i

var Bon og det berrende i vor Hov? Eller er det Jægten for at det skal gaa os mindre godt i det finelige hvis vi forsamler Vænnen og Væningerne?

Edison, Wash.

Den egentlige Ansøgning til Formandens Besøg hos os denne Gang, var Kandidat Sandmel's Ordination. Ved 2 Peter 5, 2-4 som Lekt, 10-12-ede Ordinator Prædikestedets Stortjed, Ansvær og Raadgiver. Pastor Sandmel og Duxen har været Medlemmer af Menighedens her i flere Aar. Deres Hæd blandt os har altid været en stille Paasindelse om hvorledes en alvorlig Kristens Liv bør være. Deres første Kirkesouhed som Prædikestol vil blive paa forskellige Steder i Strøget mellem Everett og Seattle. Maatte Gud da velsigne og vedkende sig ogsaa deres Arbejde. For et Par Uger siden havde vi Konfirmation. Konfirmandernes Navne er: Marion Volden, Pizzie Voe, Adella Voe. Vi har nu Grund til at tro at der var haardt Forstaelse og en alvorlig Vilde i deres Ja. Maatte Gud da sende dem befalende dem i Tro og Liv.

Medbestyreren F. J. Williams har holdt et Par Foredrag for os Alle maaske det indvirkende Salvastriften's Forbandelse. Jægten for det har lyst paa Stillingen at han tror denne Træff er først naar de kan er Drankere idag. Hæder i Gæstevæsen. Høem skal indtage deres Plads? Kan det ikke lænner sig at gjere lidt jærlig Anstrengelse for at det ikke skal blive mere Vænn — vor Ungdom?

Bayou, Wash.

Den 7. November havde man et vellykket Kvindeforeningshaand hos Mrs. Field, næste Møde indbyder Mrs. Foslund Torisdag den 5. December. Alle velkomne.

Den 23. November optogedes i Prædikestedens Hjem Mrs. J. Wasley og Miss Gerborg Uheim. De underkævede Vidner var Carl Pedersen og G. A. Jacobsen.

De Kvindes fremskridt Hjem er Bayou, Wash. Væsten foretrækket af Pastor R. P. Towler. Gæsternes Betsignelse følger med dem.

Korth Yakima, Wash.

Kvindeforeningen holdt sit Ottendende hos Mrs. E. Hoegge. Høem Høe. Foreningen blev da forset med tre nye Medlemmer. nemlig

Mrs. E. Lund, Mrs. W. Carlson og Mrs. J. Nelson. November Mødet holdtes hos Mrs. Ross, So. 10th Ave., hvor Mrs. Omas underholdt. Miss Jessie Kelson, Mrs. B. Roberts og Miss Olive Gjelleson fremtog da ind i Foreningen, der nu tæller 37 Medlemmer.

C. E. D.

Verland, Wash.

Kvindeforeningen mødte Onsdag næste Uge i Kirkens Salong. Mrs. Olsen er Værtinde.

Tacoma, Wash.

Pastor B. C. Bergesen holdt Onsdag den 10de den 11de Foredrag over norske Nationalange for en stor Forsamling. Foredraget blev illustreret ved Udsnitte fra Norge. Den Maade hvor de Villaberne var velat med Gæstfrihed paa Digtens Jubhold var ogsaa original som holdig. At den musikalske Del af Aftenens Program slog godt an vil være uforstaaeligt for den som hører Musikterne, naar det nævnes, at alle var Mrs. Ella M. Arcting og Mrs. Ovan Gostlin.

"Luther Guild" kommer ikke til at have Møde i denne Uge. Mødenforholdet holdes Møde i næste Uge af "Concordia" og "Luther Guild." Herudens Sang og Pianonummere vil der blive en stor Deltagelse og en rigelig Afhandling om Dyrindelsen til "Thauspning Dem" og om Tager's Hellighedsdel i gamle Tider.

Altergangsgæstgjæstene holdes i Vor Herrens Kirke paa Rørst Søndag den 8de og paa Engell Søndag den 15de December.

Kvæstgæstgjæstene afholdtes i dagge vore Statsmenigheds Læsehelhedsdag. Om Formiddagen i Nummelskirken, om Aftenen i Biornskirken. Søndens Menigheder holdte indbydte den Forenede Kirkes Menigheder efter Formningssamfundens Cyloerding.

Bogannemædelse. Fra Post. Walker, som har overfot Post. R. Sandes Forelæsning til Engell, har jeg læst et Eksempel til Mændene her havde jeg hørt den norske Uge. Bogen vil være godt som Wellenied mellem Katekismussen og Forklaringen. Ingen Vedogeg kan da undværligt at høre at der er et alt for stor Gæst mellem Katekismussen og Forklaringen ikke bare for Børnene men for de — for det næste

lære Værene. Smøking, en kunde liget lidt anderledes, junder i dette ene store: Der er et Wellenied mellem Katekismussen og Forklaring, som hidtil har manglet.

S. G. B.

En Datters Brev til sine Forældre.

Den Kvindes som Julefesten gav for Eleverne var bare Dons hele "Smørja." Jeg fik høre om det itide og bestemte mig til ikke at gaa. Jeg talte til en af Værerinderne og bad hende fortælle mig, hvad det var vi blev indbudt til. Hun sagde, at det bare bestod i at vi marcherede rundt til Musik og andre uskikkelige Paahind, men at den egentlige "Reception" kom først og dette andet siden; alle Værene vilde være tilløbslystne.

Ja, tænkte jeg, er det saaledes, da er det bedst at jeg gaar bare til "Reception" og gaar hjem, naar de begynder at danse.

Jeg sendte da Svar, at jeg tog imod Julefesten.

Næste Dag var der flere Medlemmer af Julefesten, som spurgte mig paa sin ledværlige høflige Raade, om jeg skulde være med paa Kvindesammen. Jeg forstod da, at Værerinderne havde fortalt dem, at jeg ikke vilde danse. Jeg havde ogsaa sagt til hende, at der var saa af min Klasse, om vilde danse og at jeg aldrig gjorde det.

Jen af Missetimerne holdt saa en anden Værerinde en lang Tale om Værdien af at lære at danse, hvor lette Pigerne blev paa Hødderne osv. Hun talte i 45 Minutter. Redens hun holdt paa med sit Foredrag, sad flere af Pigerne og vred paa sig for at se om jeg ikke var blit overbevist. Efter Massen sagde de til mig, at der kunde ikke være noget galt i at danse, thi Værerinderne havde nok Orde paa det. Jeg bare rystede paa Hovedet, svulste og sagde, at jeg ikke var overbevist. I en anden Klasse spurgte Værerinderne der, for vi begynde Arbejdet, om vi ikke skulde komme til Kvindesammen og hun bestemte sig forfæst til mig. Da jeg svarede, at jeg ikke vidste, hvad jeg vilde gjøre, begynde hun at forklare, at det var ikke Dans; man skulde kun marchere rundt. Det var meget dækkert, sagde hun, og jeg bestemte mig at være med, jeg kunde jo høre se paa. Hun var ikke den sidste som forsøgte at overbevise mig. Over Dag var der nogen som skulde påvirke mig.

Freddags Aften før Udsættelsen var der Udsættelse i vor Kirke. Jeg havde d. abestemt mig til at gaa for Freds Skuld, og om jeg ikke ville det

vilde jeg gaa hjem. Men da jeg kom i Kirken og hørte en Prædiken om at vandre værligt og om at de Skrifte maatte vise Værens Værn, hvor Fredens Vel var at høre, maatte jeg rigtig takke Gud, at han havde givet mig sinde at gaa i Kirken, thi nu vilte jeg saa længe Prædikenen varede, at det var urigtig at gaa. Jeg husker jeg havde bedt saa meget hele Ugen at Gud skulde vise mig, hvad jeg burde gjøre, men af denne Paavirkning af Værene og Elever havde skæet Gemen til at se Forfæstelsen mellem ondt og godt. Men nu vilte jeg, at jeg ikke maatte gaa. "Du skal være et Uds i Verden."

Men da Prædikenen var tilende, kom alle Lærerne over mig. Jeg kunde jo godt være med de andre og endda være en Skrifte. Værerne vil jo ogsaa bli forærrmet, dersom du vover at hentyde, at nogen af dem gjør noget urigtig. At gaa og taar Del i "Reception" og løse der kan ikke være værre end at løse andre Steder og hvad de gjør siden, kan ikke du hjælpe for. Det er kun alle maaske at være saa stouaffet bestandig og gjøre alle Ting til Synd. Ja, jeg gaar, tænkte jeg, disse Missetill fortaar ikke hvad et Skolefæstet kræver af os. Vi maaske gaa eller saa kan vi saa doerlig Karotter, da vi ogsaa saar Karotter for, hvad man talder "Social Werk."

Da jeg kom ned til Kirkeboden og skulde hje Jareel til Prædikanen, ved jeg ikke hvorfor jeg spurte ham, da han tog mig i Haanden til Affed: "Jeg ved ikke om jeg skal gaa til en Kvindesammen ved Skolen i Møgen Aften."

"Saa," svarede han, "du skal ikke gaa, Venner min, bli hjemme med Jesus da." Da han bad mig om Udsættelser, forklarede jeg for ham hvorledes det var og da jeg havde læst til hans Formaning, havde det gode hært hos mig og jeg gif hjem med den faste Bestatning: "Med Guds Hjælp skal jeg ikke rofret," og for jeg sagde mig til at love hvad jeg indertig Gud.

Den næste Dag var alt forgiæves, naar de forsøgte at overtale mig. Jeg bare sagde, at jeg troede det var urigtig og ikke vilde gaa.

Om Aftenen kom hele Klassen og mange fra den anden Klasse op og truede mig om at gaa. Jeg kunde jo bare se, hvor dækkert der var paa det. Dansen var jo ikke begyndt. Tre af Værerne havde ogsaa spurgt efter mig, sagde de. Andre gjorde Roe af mig. Altet andre sagde, at Værene nok vilde komme det ihu.

Da de alle var gaaet, var jeg saa trod at jeg trod. Jeg vidste ogsaa, at de andre havde Hørs og jeg lod

hjemme alene som en Nar. Jeg kunde intet gjøre. Det surrede i Hovedet og forskrækket spurgte jeg: „Hvad er Synd og hvad er ikke Synd? Gud, hvorfor lyser du ikke mere klart for mig, jeg er i Mørke.“ Jeg syntes jeg intet hverken hørte eller saa eller at jeg var mig selv. Jeg var alene om hvad jeg troede og alle var imod mig. Ikke en som kunde hjælpe mig eller opmuntre mig. Selv havde jeg lyst til at gaa og være med Pigerne, men jeg vedede ikke at give op i Smaating, ellers kunde jeg ikke være tro, naar det gjaldt meget. Jeg fastede mig ned paa Sengen og syntes at være i en Slags Døs, som jeg ikke formaaede at rive mig ud af. Saa blev det stille om mig og jeg fik atter trække Luft. Jeg stod op og tog Bibelen og satte mig ned ved vinduet for at læse. Jeg læste Jakobs Brev, fjerde Kapitel og alt blev snart anderledes. En underlig Fred kom over mit urolige Hjerte og jeg takkede Gud, som gav mig Kraft til at blive hjemme. Jeg havde nu ingen lyst til at gaa. Jeg hørte Latter og Violinmusik fra Skolen, men der var ingen Tiltrækning for mig nu mere. Jeg kunde lægge mig i stikkelse Tid og vaagne sterk og frisk næste Søndagsmorgen.

Siden har ingen plaget mig.

Et stort Offer, en stor Blæde.

En af Pstens Byer boede en meget begavet ung Kvinde. Hun var da ogsaa Lederen blandt sine Venner.

Som saamange andre tænkte de kun paa Moro og Fornøjelse. Mængden slags Underholdning fik de istand blandt hvilke Dans var den vigtigste.

Da Marts 1908 var Sludaar, skulde de unge kvinder saa istand en Underholdning, som skulde overgaa alle, de hidtil havde hørt. Den unge Dame blev valgt til Formand, og Forberedelser blev gjort med ungdommelig Energi.

Men saa skulde der holdes Ræfelsesmøder i Byen under Ledelse af en berømt Evangelist og vor unge Beninde kom til at overvære et af Møderne.

Hun blev interesseret og kom til Møderne, naar hendes Komite ikke mødte for at arrangere for Dansen. Lidt efter lidt begyndte det at gaa op for hende, at Livet var alvorligt og at det gjaldt at komme i det rette Forhold til Gud.

Og jo mere dette gik op for hende, des mere utilfreds blev hun med sig selv og sin Maade at leve paa; hun syntes dog ikke hun kunde give op Arrangementet med Dansen.

Men da hun en Aften lyttede til

Evangelistens alvorlige Ord, blev det hende klart, hvad hun maatte gjøre for at finde Fred.

Hun forstod, at dersom hun tog imod Kristus som Frelser, maatte hun give op den Blæde hun indtog blandt sine Venner.

En alvorlig Kamp brød løs i hendes Hjerte.

I ti Dage kæmpede hun. Paa den ene Side saa Guds Skald og Altings Vel og den Fred og Lykke, som Kristus skjænker. Paa den anden Side saa hvad der forekom hende som en Pligt mod hendes Venner. Hun vidste, at ved at sluffe dem, vilde hun udsættes for deres Spot og Kritik og for stedse maatte give Afkald paa Vennskab, som havde været hende saa hære som selve Livet. Intet Under at Kampen blev haard, da hun nu blev stillet paa Balgets Staudpunkt.

I flere Døgn kunde hun hverken sove eller spise, saa stor var hendes Uro, men ved to kristne Venners Raad vandt hun Seier.

Den Aften, da Indbydelsen lød til alle augrende at komme frem til Mødet, stod hun op og knælede med mange andre, og idet hun saa gjorde, kom der en Fred i hendes Hjerte, som mere end opveiede hvad hun havde lidt og som gav hende Mod til at gjenneengaa hvad det skulde være i Fremtiden.

Den næste Morgen skrev hun til hver af sine Venner om det Skridt hun havde taget; saa gjorde hun det tyngste af alt: hun skrev til den unge Mand, hun havde indbudt, fortalte ham, at hun ikke kunde have noget at gjøre med Dansen, angav den hele Grund og bad ham tage det samme Skridt.

En Seltinde? Ja. De var naturligvis vrede, fordi hun traf sig tilbage; de spoltede naturligvis hendes Religion; de viste hende Foragt; men under alt var hun modig, hjærlig og glad.

Og nu begyndte hun at arbejde med at vinde andre.

Hendes Fjer og Alvor og Veretningen om hendes egen Ombendelse blev Midlet til fleres Ombendelse. Hun holder paa med det samme den Dag idag, og hendes Indflydelse er saa stor som den var før; kun nu gaar den i en anden Retning. Og de Venner hun nu vinder, vil være hende tro, thi Kristi Kjærlighed danner Vaandene.

Hvad jeg sikkert ved.

Jeg ved, at der ikke hængaar en Dag, paa hvilken jeg ikke begaar noget urigtigt og at jeg derfor hver Dag har at bede om mine Synders Forladelse. Jeg ved, at ingen Bøn

eller Graad kan bringe det tabte Dieblif tilbage, og at det derfor er bedst, at jeg benytter Diebliffene og løber den beleilige Tid. Jeg ved, at intet er saa daarligt, som at forlade sig paa det usikre og at jeg heller ikke kan stole paa mig selv. Jeg ved, at jeg for hver Dag, som gaar, kommer Graven et Skridt nærmere, at hver Dag kan være min sidste og at det derfor er en Daarskab, hvis jeg indretter mig, som jeg her skulde have noget blivende Sted. Jeg ved, at jeg ikke kan medtage noget jordisk og at jeg maa forlade alt, derfor vil jeg ikke fæste mit Hjerte ved noget forgiængeligt. Jeg ved, at jeg ligeoverfor Gud er intet, hvor stor jeg end kan være i Mennekers Øine, og at intet Bedrag er værre end Selvbedrag, derfor tragter jeg efter Sandhed. Jeg ved ogsaa, at der er ingen, der mener det bedre med mig, ingen der kan straffe mig saa venligt og som formaar at give mig saa overbevisende Lærdomme, som Herren i sit Ord. Derfor er jeg ogsaa overbevist om, at ingen Læge, ingen Medicin, intet Menneske og intet Menneskeord er saa sundt for mig, som min Bibel. Og fordi jeg ved det saa vist, at ingen mener det saa godt med mig, som min Gud og Frelser, saa sætter jeg ogsaa hele min Tid til ham og hans helbredende Raade, der tilbydes alle Mennesker. Jeg ved ogsaa ganske vist, at Jesus annammer Syndere, og at han ogsaa har annammet mig, derfor gaar jeg trostlig den dunkle Fremtid imøde, og naar jeg her skal vandre i Dødens Skygges Dal, vil jeg ikke frygte Dødt, thi det ved jeg ganske vist: ikke blot hans Kjøp og Stav skal troste mig, men han selv er hos mig alle Dage indtil Verdens Ende. Og endelig ved jeg, thi jeg har det fra hans egen Mund, at naar vor jordiske Ghytte nedbrydes, har vi en Bygning, der er bygget af Gud, et Hus der ikke er bygget med Hænder, evigt deroppe i Himlen. Naar du ved alt dette, da er du lykkelig og sig du da til mig, som jeg til dig har ud og har ind: „Vel dig, du har det godt.“

(III. F. VI.)

En Pilgrim.

Engang kom jeg paa mine Vandringer i min vidtspredte Menighed gennem en Landsby og gik forbi en Bonde, der stod i sin Dør og hilste mig venligt, skjønt vi før aldrig havde seet hinanden. Det var en Olding med hvidt Haar; han saa paa mig med sine klare Øine, og skjønt det var Vinter, spurgte han: „Mener De ikke at Figentræet snart skyder Blæde, og Foraaret staar for

Døren?“ Jeg studsede ved dette seltsomme Spørgsmaal, men da jeg dog snart forstod Meningen, saa jeg ham ind i Øinene og sagde freidigt: „Visjelig! Ser op og opløfter eders Hoveder, efteri eders Forløsning stunder til!“ Han smilede med inderlig Forstaelse og vedblev: „Undskyld, hvorfra er De?“ „Jeg spørger ikke,“ sagde jeg, „hvorfra Folk ere, men hvorhen de ville. Hvor vil De hen?“ Med et forklaret Ansyn svarede han: „Til det himmelske Jerusalem!“ Da rakate jeg ham Haanden og sagde: „Nu vel, saa er vi paa samme Vel, kun er De et godt Stykke foran. Men om en liden Stund skulde vi hilse hinanden i Zions Porte.“ Jeg maatte videre, men jeg har bevaret et dybt Indtryk af en sand Pilgrim, og en glad Kærlighed om „de helliges Samfund“ gik igennem mig.

(III. F. VI.)

Det er bedre at betænke sig paa: „Hvad skal jeg sige?“ end at anke paa: „Hvad har jeg sagt?“

Ikke ved at høre og hende, men ved at gjøre Herrens Vilje, beviser vi, vi ere Kristne. Og Gud har ikke givet os sit Ord blot til at høre og lære, men ogsaa til at øve det. Vigejaalid som et Lægemiddel gavner den Syge, der kun ser derpaa eller hører Tale derom, men ikke bruger det, saa lidet gavner Guds Ord os, naar vi ikke anvender det paa os selv og retter os derefter.

Dønde uden Gud.

En ung Mand ved en af de store Jernværker i Sheffield blev for nogen Tid siden ved et Tilfælde slaaet ind paa en gloende hed Blæde. Da han af sine Medarbejdere blev ført bort, var hans ene Side forbrandt til Benene, og det betviledes, at han kunde leve. Hans Kamerater raabte: „Send Bud efter Doktor,“ men den arme, lidende Ungling jamrede: „Nei lad det være med Doktor, men er der nogen her, som kan sige mig, hvorledes jeg kan blive frelst? Jeg har forjæmt min Sjæl og dør uden Gud. Hvem kan hjælpe mig?“

Men uagtet der var 300 Mand omkring ham, var der ingen af dem, som kunde vise ham Veien til Frelse. Efter 20 Minutters usigelige Lidelse døde han, som han havde levet! En af dem, der var Vidne til den frygtelige Begivenhed og hørte den døende Unglings Skrig, var en elendig fralsalden. Da jeg spurgte ham,

God han følte ved dette, sagde han:
 „Jeg har stadig siden hørt Strige-
 ne og jeg søfede dengang, at jeg
 kunde have høiet mig ned og henvist
 ham til Jesus; men mit Liv vidnede
 imod og luffede min Mund.“

Bidner dit Liv for Syndere om,
 at du er frelst, eller falder det dine
 Søder, naar de, du færdes iblandt,
 hører din Tale og ser dine Hånd-
 linger?

PACIFIC DISTRIKTS PASTER.

- Aaberg, O. H., Kasserer for Parkland
Barneshjem, Parkland, Wash.
- Banlon, H. E., Ellwasa, Wash.
- Bolland, J. M., Bestyrer for Josephine
Alderdomshjem, Stanwood
- Birkkan, L., Box 175, Rockford, Wash.
- Bjergesen, B. H., 1727 W. 56th St., Se-
attle, Wash.
- Belgum, E. H., 230 Athens Ave., Oak-
land, Cal. Tel. Oak 4354.
- Bjerke, A. O., 6844 So. Warner St.,
Tacoma, Wash. Tel. 2973-J.
- Borge, Olaf, 1664 11th Ave. E., Van-
couver, B. C.
- Borup, P., Cor. A & Pratt St., Eureka.
- Brevig, T. L., Parkland, Wash.
- Brevik, G. L., Genesee, Ida., Route 2
Box 28.
- Carlsen, L., 9 Mission St., San
Francisco, Cal.
- Christensen, M. A., Stanwood, Wash.
- Dahle, J. O., Bethell, Wash.
- Eger, Olaf, 1215 Harrison St., Seattle
Phone East 5368.
- Fosmark, C. M., Cour d'Alene, Idaho.
- Foss, L. C., 1610 Franklin Ave., Se-
attle, Wash.
- Grönberg, O., 1694 Howard St., San
Francisco, Cal.
- Hanson, G. A., Potlatch, Ida.
- Harstad, B., Parkland, Wash.
Phone 7884-J-3.
- Hellekson, O. C., 815 No. 2nd St.,
No. Yakima Wash.
- Hendrikson, Geo. O., 425 E. 10th St.,
Portland, Ore.
- Huges, O., Ft. Madison, Wn.
- Hung, N. J., Prof., Parkland, Wash.
- Johansen, J., 294 J St., Fresno, Cal.
- Lane, Geo. O., 1464 Iron St., Belling-
ham, Wash.
- Larsen, N. A., 912 So. 17th St., Ta-
coma, Wash.
- Leknes, Andrew L., Kasserer for In-
dremissionen i Pacific Distrikt,
Stanwood, Wash.
- Leque, N. P., Kasserer for Jose-
phine Alderdomshjem, 1016
Champion St., Bellingham, Wn.
- Mikkelsen, A., Prof., 788 N. Anderson
St., Ellensburg, Wash.
- Neste, Th. P., 417—230a St., Astoria,
Oregon.
- Nergaard, C. H., 250 Lombard Ave.,
Everett, Wash.
- Ottosen, O. C., Portland, Ore.
- Pedersen, N., California St., Santa
Barbara, Cal.
- Pons, O. J. M., 2619 Paloma Ave.,
Los Angeles, Cal.
- Rasmussen, L., Burlington, Wash.
- Sandmel, Anton, 1308 30th Ave.,
Seattle, Wash.
- Stenersud, E. M., 2455 Howard St., San
Francisco, Cal.
- Stenbov, M., Box 14, Lawrence, Wn.
- Steb, H. A., 1215 Thomas St., Seat-
tle, Wash.
- Thurnagel, H. M., Teller, Alaska.
- Therpe, R. O., Marshfield, Ore.
- White, A. O., Silverton, Oregon.
- Xavier, J. U., Prof., Parkland, Wash.
- Xavier, N. P., Parkland, Wash.

Clothes

FROM MAKER TO WEARER

Do you intend to pay \$25
for that suit or overcoat,
or are you going to get
an equal value for—

\$15

coats in real \$25 values,
any time you come to the
shop—

\$15

TAKE ELEVATOR AND SAVE \$10.

**Herbst Cloth
Shop.**

214-220 Nat'l Realty Bdg.
Tacoma, Wash.

The Stone Fisher Co.

Complete Home Furnishers

- FURNITURE
- CARPETS
- STOVES
- RANGES
- CHINA
- KITCHENWARES

And in Addition Everything
to Wear
Lunch Room Down Stairs

Phone Main 5392 Steam Heat

THE LANSING

R. L. Johnson, Proprietor
1127 1-2 C Street

Hot and cold water in every room
Also Suites with private bath
Tacoma, Wash.

W. P. Fuller & Co.

1117-19 A Street

IV anbefaler vort store Oplag

— af —

MALING, OLJE, GLAS, DØRE
OG VINDUER

IV har det største Assortment
og er det betydeligste Handelshus
i denne Branche i Nordvesten.

Main 1067—

Tacoma, Wash.

Patronize our advertisers.

Tel. East 6751

Ind. 8771

Det Svenske Hospital

1733 Belmont Ave.

SEATTLE, WASH.

EVAN HYSLIN, M. D.
Læge og Kirurg

Fidelity Building, Tacoma
Tel. Main 400
Residence Tel. Main 935
Dine undersøgen nøjagtig

HEATH & GOVE
Architects
National Realty Building
Tacoma
Telephone Main 8734

Our Customers' Satisfaction
is Our Motive
W. RODAHL, Tailor
Parkland
First class sample stock for fall and
winter season. Reduction for P. L.
A. Students. Many years' experience
as cutter and tailor. Suits and over-
coats \$15 and up.

THOS. MATTISON

Attorney-at-Law—Notary Public
Special attention given to exami-
nation of Titles and Probate
Business
Rooms 408-9 Berlin Bldg., Tacoma

PARKLAND MEAT MARKET

H. Berger, Proprietor
Dealer in
Fresh, Salt and Smoked Meats
Live Stock of All Kinds
Bought and Sold
Phone Main 7843—R3

GOOD SHOES

For any member of the family
Prices? The lowest!

What more could be said?
SMITH-HENRICKSEN SHOE CO
936 Pacific Ave. Tacoma
Støt dem som overlever i Herald.

Har du Asthma?

Der er god Udsigt til, at du
kan bli den kvit. Anti-Asthma-
Dote Co., Box 454, Everett, Wash.,
har et enesteaaende Middel mod
Asthma. Flere Personer i min
Menighed og i kendte Strøg er
blet fuldstændig helbredet. Jeg
har seet Bevis for, at rigtig gam-
mel, ondartet Asthma har maattet
give alip paa sit Bytte. Ikke al
Asthma kan kureres; men dette
Middel er absolut enesteaaende og
værd en grundig Prøve. Jeg an-
ser det min Pligt at oplyse dette
og støtte Forretningen. Kompa-
niet bestaar udelukkende av hæ-
derlige nor'ke Lutheranere.
A. B. Gravrock, Mgr.

Luthersk Bokmæsson, Bergen, Nor-
ge, uddeler gratis Andagtsbøker, kri-
stelige Fortællinger og Sange. Ialt
udgitt 1,500,000. Vær med og delta i
Arbejdet.

**Washington Tool
and
Hardware Co.**

We carry a complete Stock
of Hardware, Poultry Netting,
Bicycles, Tools, Table Cutlery,
Safety Razors from \$1.00 up.
Baseball Goods, Fishing Tackle
— Paints and Oils, Etc.

928 Pac. Ave.—927 Commerce
Tacoma, Wash.

DO IT RIGHT
That is the only way, the best way
to do anything
PRINTING UP-TO-DATE
Stationery, office supplies, anything
in printing. Our prices are
reasonable too. Try us.
D. W. COOPER
Phone 127 Tacoma Theatre Bldg.

DRS. DOERRER & BLODGETT
DENTISTS

1156 Pacific Avenue Room 206
Tel. Main 4561
Tacoma - - - Wash.

New York.
LUTHERSK PILGRIM-HUS
No. 8 State St., New York.
Närmeste Hus ved det nye Landings-
sted for Emigranter

Kristeligt Herberg for Indvandrere og
andre Reisende.
Pastor E. Petersen, Emigrantmissio-
nær, træffes i Pilgrim-Hus og staaer
Emigranterne bi med Raad
og Daad

Phone Main 7220

CARL B. HALLS

Norsk Advokat

408 Lyon Building

Third & James Seattle, Wn.

FISHING TACKLE

Base Ball and Tennis Goods
THE KIMBALL GUN STORE
1303 Pacific Ave. Tacoma

The Pacific Lutheran Academy AND Business College

A CHRISTIAN BOARDING SCHOOL FOR YOUNG
MEN AND WOMEN
Eighteenth Year Opens September 24.

Located in one of Tacoma's most beautiful suburbs; Modern Equipment; Steam Heat; Electric Light, Large Campus; Excellent Opportunity for Outdoor Exercise; New \$5,900 Gymnasium under construction.

Offers thorough instruction, under efficient and experienced teachers, in all Common, High School, Normal, and Commercial Branches, and Music.

Prepares Thoroughly, and in the shortest time possible, for College, for Business, for Teaching, for the Civil Service and for Citizenship.

Eight Courses, suitable classes for all. Special classes for Foreigners. No entrance examinations.

Expenses Low: Tuition, Room, Board and Washing for nine months \$180.00, eighteen weeks \$95.00, nine weeks \$54.00.

You ask: How can you furnish all this for less than the usual price of board and lodging in the large cities?

We answer: Through the aid of our friends, and especially through the aid of our church we are enabled to give our students more than they pay for.

We can't tell you all about it here. Our free 50-page catalogue tells what opportunities are offered to young men and women here.

Address N. J. HONG, Principal
Parkland, Wn.

Dr. C. Quevli
Behandler Sygdomme i
Oren, Næse, Hals og Bryst.
Kontortid Kl. 1-5 e. m.
Mandag, Onsdag og Lørdag ogsaa
Kl. 7-8 e. m.
Kontor: 1618 Realty Bldg.

Anthony M. Arnison
NORSK ADVOKAT
614-5-6 Fidelity Bldg.
Phone Main 6305
Tacoma Wash.

Storlie & Company
Real Estate, Loans
Rentals, Insurance
Notary Public Main 1122
5034 Union Ave. So. Tacoma

**SCANDINAVIAN AMERICAN
BANK**
of Tacoma
ASSETS OVER
TO MILLIONER DOLLARS
11th & Pacific
Åsben Lørdags Aftener
4 Procents aarlig Rente
Udger vi til Sparvandskud to Gange
om Aaret
Begynd nu med \$1.00 eller mere.
J. E. Callberg, Pres.; W. H. Pringle,
V. Pres.; O. Granrud, V. Pres.; Er-
nest C. Johnson, Cashier; J. P. Vi-
sell, Gust Lindberg, Ernest Lister,
Directors.

DR. J. L. RYHNING
Norsk Læge
French Block, 13th and Pacific Av.
Kontor Timer—2 til 4 Efter. Om
Søndagene 10 til 12 Aftale
Kontor Tel. Main 7411; Res. 7964
Tacoma, Wash.

J. W. RAWLINGS, D. D. S.
H. D. RAWLINGS, D. D. S.
A. E. STEBBINS, D. D. S.

Tandlæger
507 Realty Bldg.
Telephone Main 5193
Tacoma, Wash.

KACHLEIN
GRADUATE OPTICIAN
906 C Street
Eyes Examined
23 Years in Tacoma

Wear
FASHION CRAFT CLOTHES
Fit, Workmanship and Materials
Guaranteed
Tailors to Men and Women
FASHION CRAFT TAILORS
H. O. Haugen, Pres.
708 Pacific Ave. Tacoma

Main 7959 Ind. 3504
Dr. Torland
Uddannet ved Krania Universitet
201-2-3-4 Eitel Bldg.
(N. W. Cor. 2nd & Pike)
SEATTLE
Kontortid: 10-12, 2-4, 7-8
Privat Telephone
Bimset East 6215

**JNO. W. AROTANDER
& C. JACOBSEN**
NORSKE ADVOKATER
501-5 Lyon Bldg. Seattle

Lien's Pharmacy
Skandinaviske Apothek.
Ole S. Lien. Harry R. Selvig
DRUGS, CHEMICALS,
TOILET ARTICLES.
Recepter udfyldes nøjagtig
M. 7214 1102 Tacoma Ave.

C. O. Lynn Co.
Skandinavisk Begravelsesbureau
910-912 Syd Tacoma Ave.
Tacoma, Wash.
Main 7745 A-4745

Opdag fra Luther Publ. House.
Steamship Agency
Billetter paa alle første Klasses
Linier
VISELL & EKBERG
1321 Pacific Ave.

Phone Main 2233
PETERSON
PHOTOGRAPHER
Sunday: 11 a. m. to 3 p. m.
903 Tacoma Avenue

Ben Olsen Co.
Plumbing
and Heating
Main 892—A 2252
1130 Commerce Street
Tacoma Wash.

Berglund Bros.
Kaffehus
Bedste Sort Kaffe i Byen med Fj-
de, Sukker og Kager for
bare 5 Cents
1305 Commerce St. Tacoma

Norsk Begravelses Bureau
P. Oscar Storlie
Bedste Betjening til rimelige
Priser.
Embalmer og Dameassistent
Telefon: Main 1122 So. Tacoma

**WASHINGTON WET
WEATHER SHOES**

THEY ARE MADE TO WEAR
MADE IN SEATTLE

Get them from your dealer

WASHINGTON SHOES